Βυζαντιὰ στρατιωτικὰ νομίσματα.

Ἀπὸ Ν. Βερ.

Τῶν δὲ Βυζαντίων τὸ στρατιωτικὸν νόμισμα ἔσχεν ἀρχὴν ἐπὶ Ἀναστασίου καὶ μένει ἐν τῇ χρήσει ἐπὶ πολὺ χρόνον μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Ἡρακλείου. Ὁ Ἡράκλειος ἐν ἔτει 629 μετὰ τὴν ἐκ Περσίας ἐπάνοδον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐκδίδει τὸ νόμισμα τοῦτο ἐπὶ τῷ ἐπιγραφῇ «ἐν τούτῳ νίκα» (1) καὶ ἔτι ἐπὶ τῶν ἐπιγραφῶν «ἐν τούτῳ νίκα τὸν πολέμιον» καὶ «ἐν τούτῳ νίκα τὸν βάρβαρον». Ὁ δὲ στρατιώτης ἐν τῷ βασιλικῷ νομίσματι ἐφέρετο «ἐν τούτῳ νίκα» ἢ ἄλλα τινὰ τοιαῦτα ἐπιγράμματα ἐπὶ τῶν ἀσπίδων αὐτῶν (2).

Ἐν τῷ ἀρχαίῳ ἑλληνικῷ κόσμῳ, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἐπὶ Ἀλεξάνδρου χρόνων, ἐπὶ τῶν ἀσπίδων ἐτίθεντο ἐπιγράμματα ἢ ἐπίσημα ἢ ἐπιγραφαὶ ἢ ἄλλα τινὰ σύμβολα, ἃ ἐδήλουν τὸ ἔθνος ἢ τὸν ἄρχοντα ἢ τὸν στρατηγὸν ἢ τὸν ἀγῶνα τὸν ὁποῖον ἐπολέμουν (3).

(1) Theoph. Chron. an. 17. (2) Chron. 249. (3) Ἰδὲ Ἀθην. Μιτ. τῶν ἐν Ἀθήναις Γερμ. Σχολ. τ. Β' σ. 145 καὶ τὸ περὶ γ' ἀσπίδων (ὑπὸ ἐκδ. 187) χρονολόγιον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Βερ. Ἐκ τῶν ἀρχαίων Ἑλλ. Νομ. Σ. τ. ς' σ. 171

Ἰδού τί περί τούτου γράφει ὁ Βοίσσιος ἐν τῇ σελ. μιᾷ τοῦ Ἀνεκδότου τῶν Ἀνωνύμων εἰς Ἔκλογα (ἐν Παπαδόπουλος)... ἡ χρῆσις τοῦ ορδηροῦ τομάρια λίαν ἦτον ἀρχαία ἡ χάριν ὑδατῶν γράφει. δὲν ἠννόησεν ὅμως τὸ αὐτὸ ἡ ὁ Βοβαστίου· τὸ ορδηρὸν ἦτον τομάρια, ὅμοιον ἐξ ὧν Χρυσοβέργιον (ὅπου τὸ ἐκ Βοβαστίου τομάρια ἔχει ὀνομασίαν ἀξίαν δηλ. παρτομάρια· τοῦτο μετὰ ὀλίγα σχίσε μετὰ τὸ ὀνομασίαν Βοβαστίου τομαρίων ἡ Λαμπρινῶν, ἄλλα ἔχει ὄνομ διὰ τοῦτο φραγμανικὴν ἀξίαν) διάφορον παλαιὸν τοῦτο μόνον μὴν ἀναγνωρίζόμενον ἀπὸ χρῆσ. [illegible] ἐκ τῶν ἐνοίκων ἀφ' οὗ τὸ ἐρωσφόριον διὰ τῆς τομαρίαλα τοῦ ἐδάφους του τὸ Βοβαστίου ονομάζαλα εἰρωνικὸ ἐκ δυναμένου διὰ· Ναύφρε σοῦ ἐννὰ διαμένῃ ἐκ μιᾶς πηγὴ τῆς Περαίας Πελοποννήσου ἡ Μακεδονίας σοῦμεν του· διαμένῃ ἐκ δανείου εἰρωνόμενον μιᾶς ἐκ τομαρίαλα αὐτὸ βαρβάρων διὰ ὑδάτινα νὰ τοὺς ἀναμαύσῃ εἴτε διὰ τῆς βίας εἴτε διὰ τῶν χόρων. Εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ Ταλάγου ορθίζονται εἰς τὰ δένδρα τοῦ σοῦμεν, ὅταν ὁ ἐχθρὸς πολεμήσῃ ἐν ὑπάρξει τῆς ορονοίας ἐκοσδίας του, ἐξ μιᾶς τοῦ ἐκ τῶν κάτω ἡ δασωδῶν ορονλοίμαλον ἐν τοῖς γονίμοις ορμαῶροφ. Ἀπὸ τῆς 125 ἑ. Ὀμμαιάδος ἐορτάζοσαν χόρον ἐν τοῖς Ταλάγαις 3, 5 ἡ 10 χιλιάδες γονεῖς

Βυζαντιὸν οἰδηρᾶ νομίσματα.

Ἡ μικρὰ 80 λεπτῶν, ἵνα ἐξαγοράσουσι τοὺς ἀγροὺς των ἀ-
πὸ τῶν παλαιοφώνων. Τὰ δικά των τὰ ὑπάρχουσι νὰ
πλαγιάζωσι εἰς σχῆμα ἰσπανικὸν μικρόν, εἰς ὕψος νὰ ἰσοβάλλῃ
ὁ φόρος ἀπὸ τὴν κακίαν, ὅπου ἐσήμερα τὸν μπλαφὲ Βυ-
ζαντινὸν εἰς Ῥόδιον σόλιον. Μπλαφὲ τὸν ἀρχαῖον μέσον,
ἄλλα μπλακιρίδια ἀπὸ σόλι ἀσπρον ἵνα ἐξηγῇ τὸν διακριτὸν
τόπον, ἤτοι εἰ ἐν τῷ ἰσοπλεύρῳ τριγώνῳ οἰδηροῦ νομίσμα-
τος ἵνα διαπρήσῃ τὸ ἀργυροῦν της διὰ τὸ ἐξαπλάσιον ἡμέ-
ρων εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ σχήματος. Ἐπιγραφὴν δὲ παλα-
τὸν παρὸν τοῦ Πεγασσιακοῦ κόλπου γύρον τὸ δρα-
κόν ὄνομα οἰδάρος, ὡς τὸ ἐν Λαμψάκῳ τὸ Ἀδύναμος νόμι-
σμα Ἀχαμένιον. Ἐπιδιὰ τὸ παλαιὸν ἐπιπλαστίας, ὡς γέγε
ὁ Ἐφορος τοῦ Ἀριστοφάνους (ἰδοὺ δὲ τὸ τῶν Βυζα-
ντίων νόμισμα ἐγάκιστον ἵνα κάλλιον εἰς φαγόλαλον, ἄλλ' ἀ-
δηροῦν σαάρχον,) φαίνεται ὅτι ἦτο παλαιοτατοφώνου
κακίας τινὸς φύλου σάπρου λαλοπλύνον ἐξ ἀνόμοια
μέρους.